

Spicele de grâu și Sabatul

»S-a întâmplat că într-o zi de Sabat, Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui, pe când mergeau, au început să smulgă spice de grâu.« Marcu 2, 23.

Acum Domnul nostru, exact în timpul activității Sale în legătură cu Sabatul, ne arată un tablou a tocmai ceea ce am studiat mai înainte. Mă folosesc de acest prilej, ca să rămânem puțin mai mult la această temă, și anume atât sub aspect practic, cât și cu privire la învățatură, încercând să recunoaștem învățătura pentru sufletele noastre, pe care Domnul ne-o dă în aceste întâmplări. Este desigur adevărat, că primul și cel mai important aspect în învățătura pe care o dau aceste întâmplări, este complectarea a ceea ce Domnul tocmai a arătat. Dacă se coase o bucată de stofă nouă la o haină veche, ruptura devine și mai mare. Tot așa, dacă se pune vin nou în burdufuri vechi, se riscă pierderea atât a vinului, cât și a burdufurilor. O încercare de a amesteca formele noi și Duhul Împărăției lui Dumnezeu cu vechile căi ale iudaismului nu va conduce la o îmbunătățire a iudaismului, și nici la păzirea creștinismului, ci la distrugerea ambelor. Și tocmai aceasta s-a întâmplat în istoria creștinismului. Nereușita evidentă a mărturiei creștine în exterior este dovada practică a acestui fapt. Satana a intenționat să amestece vechile rânduieli iudaice cu adevărurile creștine, și rezultatul este o încurcătură așa de dureroasă, că lumina adevărului și a harului lui Dumnezeu a fost pe deplin întunecată. Este o așa harababură, că sufletele simple sunt duse în rătăcire, spre cea mai mare pagubă și pierdere de partea lor. În această stare nu pot să recunoască diferența dintre har și Lege și ce înseamnă să fi adunat în Numele lui Hristos. Toate aceste adevăruri au fost întunecate de el. Din aceasta rezultă nesiguranță pentru suflet și în practică este lipsă de putere în glorificarea lui Dumnezeu.

Domnul nostru se ocupă mai departe cu acest adevăr, prin învățătura pe care o dă într-o zi de Sabat. *»S-a întâmplat că într-o zi de Sabat, Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui, pe când mergeau, au început să smulgă spice de grâu. Fariseii I-au zis: „Vezi, de ce fac ei ce nu este îngăduit să facă în ziua Săbatalui?”«* (versetele 23-24). Este foarte clar, că nu exista nici o poruncă a lui Dumnezeu cu privire la această comportare. Acuzarea se baza pe porunci proprii și pe părerea oamenilor, care priveau aspectul exterior și făceau un sistem din el – un pericol permanent pentru oameni. Este pe deplin adevărat, că Dumnezeu a rânduit odihnă pentru om și animale în ziua de Sabat. Dar nu exista nici un fundament, ca prin Legea lui Dumnezeu să interzici unui om flămând să culeagă spice, în timp ce mergea pe câmp, ca să-și liniștească foamea. Dimpotrivă, corespundea pe deplin binefacerii lui Dumnezeu, când din belșugul poporului Său se satisfăceau astfel de nevoi urgente. În mod remarcabil, în Israel s-a avut grijă de străin, de orfan și de cel suferind. La bucuria recoltei, săracii din țară nu trebuiau uitați (Deuteronom 16, 11), și o poruncă clară a lui Dumnezeu prevedea ca marginile câmpului să nu fie recoltate (Levitic 23, 22).

Dar cum s-a ajuns, ca israeliții să meargă flămânzi pe câmpul cu grâu? Și dacă era o astfel de nevoie – a fost Dumnezeu, sau dușmanul, care a transformat Sabatul după voia religioșilor lipsiți de inimă într-o menhină de fier, ca să amărăscă pe cel întristat? În felul acesta au arătat fariseii, în dorința lor fățarnică, că onorează pe Dumnezeu, iar pe de altă parte arată lipsa lor totală de cunoaștere a inimii Lui și a Ființei Lui, care radiază plinătate de îndurare față de cel suferind și aflat în necaz. Toate au fost date la o parte prin adăugarea nenorocită, pe care omul a adăugat-o vocii lui Dumnezeu. Însă acolo era Unul pe pământ, care a recunoscut imediat mâna falsificatorului, care a îndrăznit să modifice primul testament. Domnul a luat partea celui nevinovat: *»Oare n-ați citit niciodată, ce a făcut David, când a fost în nevoie, și când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el? Cum a intrat în Casa lui Dumnezeu, în zilele marelui preot Abiatar, și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu este îngăduit să le mănânce decât preoții? Și cum a dat din ele chiar și celor ce erau cu el?«* (versetele 25-26).

Domnul nostru se referă aici la o nerespectare a unei reguli, a hotărârilor lui Dumnezeu. Ca exemplu este numit David. El era împăratul uns, cu toate că era disprețuit și a fost urmărit pe

munții lui Israel, ca să i se ia viața. El și însoțitorii lui erau o imagine a lui Isus. Și Isus era acum în împrejurări, care din punct de vedere moral se asemănau cu cele ale lui David; căci el era uns, dar nu era încă încoronat ca rege. Domnul a luat apărarea ucenicilor și a respectat principiul, că dacă mărturia lui Dumnezeu este respinsă, este o nebunie, dacă cei care au respins-o simulează o glorie a lui Dumnezeu. Nu disprețuiau ei pe Unul mai mare decât David? Ce a fost aceasta în ochii lui Dumnezeu, dacă vorbeau în felul acesta despre Sabat, ca să pună sarcini grele pe cei drepți? Domnul slavei era pe pământ. Cum se face, că ucenicii Lui, ca să-și aline foamea, aveau nevoie de spicele de grâu? Ce istorisire este aceasta! Cum s-a ajuns, ca ucenicii lui Isus să fie așa de săraci? Cât de mult trebuie să se fi destrămat fundamentul, dacă Domnului și ucenicilor Lui le lipseau necesitățile vitale obișnuite! Cine erau acești guralivi cu cuvinte răuvoitoare despre Sabat, care interziceau chiar și această distribuire sărăcăcioasă, pe care îndurarea lui Dumnezeu nu a interzis-o nimănui, și cu atât mai puțin în această zi? Erau fariseii, care au lepădat pe Domnul Isus, pe Mesia al lor, cei care au avut îndrăzneala să folosească abuziv Sabatul împotriva ucenicilor Săi! Când David și însoțitorii lui erau în nevoie din cauza răutății lui Saul, care a primit scaunul de domnie într-un fel nedemn, au avut voie să mănânce pâinile pentru punerea înainte, care de fapt, dacă totul ar fi fost în ordine, erau numai pentru preoți. Dacă în felul acesta pâinile sfințite au devenit hrana obișnuită – ce înseamnă atunci trecutul în comparație cu prezentul? În fața răului, care disprețuia pe preaiubiții și martorii credincioși ai lui Dumnezeu, poruncile exterioare ale lui Dumnezeu și-au pierdut deocamdată însemnătatea. Sfințenia ceremoniilor dispărea înaintea lepădării Domnului și a poporului Său.

»*Apoi le-a zis: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat”*« (versetul 27). Sabatul nu trebuie să fie un mijloc pentru a mări suferința celui sărac. Dacă Dumnezeu, după actul creației, l-a sfințit, și l-a rânduit, odată cu darea Legii – voia Dumnezeu prin aceasta să facă pe poporul Său să sufere? Dimpotrivă, independent de caracterul lui înalt și având în vedere odihna, al cărei simbol el este, Sabatul a fost făcut pentru om. Fariseii voiau să transforme Sabatul într-o unealtă, ca să chinuiască pe oameni; dar după gândurile lui Dumnezeu, Sabatul a fost introdus ca obiect al îndurării Sale. Erau zile de lucru. Și chiar și Dumnezeu cunoștea simbolic ceva despre ele; căci și pentru El a fost un timp, în care El a lucrat și a făcut pământul. Lui Dumnezeu I-a plăcut apoi să se odihnească în ziua de Sabat și să-l sfințească. După aceea a apărut păcatul, și Dumnezeu nu a mai putut să-l recunoască. Cuvântul Său tace cu privire la Sabat. Auzim despre Sabat, după ce Dumnezeu în îndurarea Lui salvatoare a primit pe poporul Său și i-a dat Mana din cer. Abia acum este introdus din nou Sabatul, și urmează odihna – un simbol despre Isus, care a fost trimis de sus. Sabatul dispărea la începutul primei cărți din Biblie și se reîntoarce în a doua carte. Dumnezeu introduce din nou odihna. Când El a scos pe Israel din Egipt, El a apărut în har pentru oameni ca Dătător. Sabatul era un semn potrivit pentru aceasta. Dar Israel nu a înțeles harul lui Dumnezeu și a acceptat condițiile Legii. Ei s-au așezat pe fundamentul propriei neprihăniri, atunci când Dumnezeu le-a dat cele zece porunci. După aceea omul a eșuat în mod mizerabil sub Lege. El a dezonorat pe Dumnezeu, și-a făcut viței de aur și a adus în toată lumea dezonorare, rușine și ocară Numelui lui Dumnezeu (Romani 2, 24). Aceasta nu este altceva, decât ce am făcut noi toți. Israelii au făcut cea greșală fatală, atunci când au înconjurat Muntele Sinai. În loc să aducă aminte lui Dumnezeu de făgăduințele făcute lui Israel și în loc să mărturisească, că pe ei nu te poți baza, și că este numai îndurarea lui Dumnezeu, care dă unui om aptitudinea să facă voia Sa, au îndrăznit să preia binecuvântările făgăduite prin meritele ascultării lor proprii. Dar ratarea lor a luat proporții tot mai mari, până când prin lepădarea lui David s-a ajuns la criză în Israel. Dumnezeu a arătat unde îi era inima, așa cum El face totdeauna în astfel de timpuri. Desigur pâinile pentru punerea înainte erau numai pentru preoți. Dar dacă preoții ar fi ținut pentru ei pâinile sfințite, așa că împăratul uns ar fi suferit de foame, atunci aceasta ar fi fost un omagiu ciudat adus lui Dumnezeu și împăratului. Și acum era Fiul lui David, Domnul lui David, și El a fost mult mai mult lepădat, mult mai mult disprețuit, decât a fost David.

După ce Domnul a preluat din Scriptură învățătura adevărată cu privire la această zi, El a revelat intenția generală de binefacere a lui Dumnezeu în ziua de Sabat pentru toate timpurile. »*Sabatul a fost făcut pentru om.*« Fariseii au gândit și au vorbit, ca și cum omul ar fi fost făcut pentru Sabat, pentru ca el să poată să-i fie supus. Dar Sabatul era în favoarea omului și pentru odihna lui și el trebuia să-și îndrepte gândurile spre lucruri mai înalte decât lucrarea mâinilor sale. Dar Domnul mai prezintă încă un principiu: »*Fiul Omului este Domn chiar și al Sabatului*« (versetul 28). El leagă această afirmație de aceea că Sabatul a fost făcut pentru om, și prezintă un adevăr și mai mare: Persoana lui Hristos stă peste toate poruncile lui Dumnezeu. Chiar și slava Sa ca Om lepădat întunecă toate ritualurile strălucitoare, care au fost rânduite de Domnul Însuși. Nu ezit să spun, că Domnul, care a dat Legea pe Sinai, și El, Cel care S-a născut mai târziu și a trăit ca Om pe pământ, este aceeași Persoană divină binecuvântată. El, Cel care în guvernarea Sa a lucrat mereu în timpul Vechiului Testament, și care acum a venit jos, a suferit pe cruce și a îndurat moartea, Își revendică dreptul de a fi Domn al Sabatului nu numai pentru că este Dumnezeu, ci și pentru că este Fiul Omului.

Care este însemnătatea acestui titlu? »*Fiul Omului*« este titlul lepădării Sale. El a acceptat Numele de »*Fiu al Omului*«, atunci când Iudeii L-au lepădat. O dovadă remarcabilă a acestui fapt o găsim în evanghelia după Matei 16, 13 și versetele următoare și în Luca 9, 18 și versetele următoare. (Este vorba de același eveniment, care este relatat de ambii evangheliști). Domnul interzice ucenicilor Săi, să vorbească despre El ca »*Hristos*«. El a renunțat pentru un timp la slava Sa mesianică. El a venit ca Mesia și așa S-a prezentat Iudeilor. Dar ei nu au vrut să-L aibă. Acum este ca și cum ar spune: „Este prea târziu. Le-am dat dovezi suficiente prin minuni, prin profeție, prin comportarea Mea și prin cuvintele Mele. Toate arată, că Eu sunt Mesia: dar ei nu Mă vor.” Nu era din cauză că lipsea dovada, ci inimile lor erau împietrite față de orice argument. Ei erau dușmanii lui Dumnezeu și au dovedit că este așa, prin faptul că au respins tot ce Dumnezeu le-a prezentat din belșug. Acum Domnul ia un caracter cu totul altul – El vorbește despre »*Fiul Omului*«.

Și trebuie să ne impresioneze adânc, că El a suferit la cruce ca Fiu al Omului. »*Fiul Omului trebuie să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoții cei mai de seamă și de cărturari, să fie omorât și a treia zi să învieze.*« (Luca 9, 22). »*Hristos*« era în mod deosebit titlul Lui în legătură cu Israelul pământesc. El era Mesia al lor. El nu aparținea nici unei alte națiuni. El era Împăratul făgăduit al Iudeilor. Dar Iudeii nu L-au vrut. „Ei, bine!”, zice Domnul, „voi Mă puteți contesta, că Eu sunt Fiul Omului.” Este un nume modest. Cu toate acestea acest titlu Îi deschide drumul spre drepturile Lui mărețe și spre slava Sa minunată peste toată omenirea. Fiul Omului va veni în norii cerului cu putere și slavă mare (Matei 24, 30). Fiul Omului va primi Împărăția peste toate popoarele, neamurile și oamenii de toate limbile (Daniel 7, 13-14). Ce a condus la aceasta? Lepădarea Lui ca Mesia! El a trebuit mai întâi să sufere, deoarece așa a fost hotărât în planul lui Dumnezeu și în harul Său, ca El să aibă tovarăși în slava Sa. Tocmai pe baza faptului că Hristos a suferit ca Fiu al Omului, și de aceea a primit slava Sa, noi vom fi la El. Din cauza lucrării Lui creștinii nu vor mai avea nici o pată, nici o zbârcitură, sau ceva de felul acesta. Aceasta a făcut Fiul Omului, care a suferit. Dacă însă El a fost înjosit, El va fi și înălțat ca Fiu al Omului.

În cazul de față, Domnul însă nu a mers mai departe cu învățătura, decât că Fiul Omului este și Domn al Sabatului. El a acceptat respingerea Lui. Dar El a luat apărarea ucenicilor Săi înaintea acelor care se laudau cu Sabatul și din cauza lui se certau, în timp ce înjoseau pe Domnul Sabatului. Puteau ei să nege ce a făcut David și ce a hotărât și consimțit Dumnezeu, și a lăsat scris pentru învățătura lui Israel? Acesta este primul motiv de apărare. Al doilea constă în aceea, că Sabatul a fost rânduit pentru om, și nu omul a fost rânduit pentru Sabat. Cel de-al treilea contraargument este mai mult o consecință; El, Omul binecuvântat, Fiul Omului, era Domnul Sabatului. Este slava Persoanei Sale ca Omul repudiat, suferind. În această poziție, și nu numai ca Dumnezeu, stă El deasupra Sabatului; El este Domnul Sabatului.